

— Упевнена, що якісь люди таки мають там будиночки й проводять у них літо, — сказала міс Лавлейс.

— Уже ні, — заперечив капітан Джо. — Як мені відомо, містер Самерлінг — єдиний, хто мав тут житло.

— Хочете сказати, що ми будемо єдиними людьми на всьому острові? — спитала Марлі. Вона не знала напевне, що відчуває із цього приводу.

А от Сай був просто в захваті!

— Круто! — вигукнув він, потираючи руки.

Ісла, прикусивши губу, взялася посмикувати браслет від алергії на укуси бджіл. Обличчя міс Лавлейс залишилося незворушним.

— А ви знали містера Самерлінга? — спитала Ісла капітана Джо.

— Звичайно, — відповів він. — Ми з Гаррі давні знайомі. Це я показав йому ці острови.

Він іще сповільнив хід човна і спрямував його до великого причалу. Човен ледь хитнуло,

коли він ударився об старі шини, що кріпилися збоку споруди.

— Ми на місці!

Капітан Джо лишив двигун увімкненим, прив'язуючи мотузку до металевої скоби. Решта взялися збирати речі. Капітан Джо поставив невеликий табурет, і Сай, Марлі, Ісла та міс Лавлейс одне за одним піднялися на причал.

— Сподіваюся, вам сподобається тут так само, як і Гаррі, — припустив капітан Джо, знімаючи капелюха.

— Я в цьому впевнена, — відповіла міс Лавлейс. — А де та хатинка? — Жінка повернулася до берега та прикрила долонею очі. — Я думала, що вона в кінці причалу.

Але там не видно було жодної будівлі. Лише дерева.

Капітан Джо вказав на вузьку стежку серед дерев, що вела нагору.

— Прямуйте цим шляхом і вийдете на під'їзну доріжку, — сказав він.

І хоча сонце вже зійшло, повітря залишалося прохолодним, тож ніхто не знімав курток.

— А цей острів великий? — спитала Марлі, розвернувшись до капітана Джо. Поруччя завібрувало під її руками.

Капітан Джо приклав руку до вуха. Було важко щось розчути через шум двигуна. Тож Марлі повторила запитання. Тільки цього разу голосніше.

— Десь двадцять один квадратний кілометр, — відповів капітан Джо.

— А скільки це? — прокричав Сай. — Чи можна обійти весь острів?

Капітан Джо знизав плечима.

— Так, можна. Але знадобиться досить багато часу. — Він пересунув зубочистку в інший бік рота. — Краще об'їхати його на велосипеді.

— У нас немає із собою велосипедів, — сказала Ісла. Друзі взяли в подорож по валізі, а Марлі прихопила ще й металошукач, але на цьому все. Міс Лавлейс сказала, що вони

житимуть у просторій хатині і там буде все необхідне, включно з їжею.

— Скільки людей мешкає на цьому острові? — спитала міс Лавлейс.

— Жодної, — відповів капітан Джо, сповільнюючи хід човна.

— Жодної?! — в один голос вигукнули Марлі, Ісла та Сай.

Тож вони вирішили, що чоловік, найімовірноше, потонув.

Прикривши око, Марлі зиркнула вгору й полегшено зітхнула: на небі не було жодної грозової хмаринки.

Марлі, Ісла та Сай дізналися про смерть містера Самерлінга кілька тижнів тому, коли міс Лавлейс, його адвокатка, викликала дітей до себе, щоб зачитати заповіт. У ньому він доручав пошук скарбу своїм восьмирічним друзям. Вони носилися по всьому місту, розгадуючи головоломки, доки зрештою не знайшли скарб. Ним виявився будиночок на дереві в тому лісі, що за домівками Самерлінга та Марлі.

Проте лише минулого тижня вони знайшли таємне повідомлення, заховане під мостиною в будиночку на дереві. Це повідомлення було початком другого полювання за скарбами, яке провело їх крізь приховані двері та таємні ходи у будинку містера Самерлінга і завершилося запрошенням у місце під назвою острів Літо.

Марлі й досі не вірилось, що батьки дозволили їм поїхати! Острів Літо розташовувався за дві тисячі миль від дому. Але міс Лавлейс була дуже переконливою і пообіцяла піклуватися про них, як про власних дітей.

Через цю поїздку Марлі почувалася водночас радісною та знервованою. Радісною все ж більше. Очевидно, буде ще пошук скарбів, і дівчинка нетерпляче чекала на першу підказку.

— Острів Літо просто попереду, — мовив капітан Джо, показуючи пальцем уперед. На голові в нього був білий капелюх, а з рота стирчала зубочистка.

Діти перейшли в передню частину човна. Кумедно, але коли Марлі дізналася про цю подорож, вона уявляла собі залитий сонцем острів із рівними піщаними пляжами та пальмами. Але, як і на більшості островів, що вони вже проминули, берег попереду був скелястим, а не піщаним. Острів був укритий вічнозеленими рослинами, а не пальмами.

засмучувалась через те, що не могла бачити так, як інші!

— Помітили китів? — запитала Марлі Іслу із Саєм.

— Ще ні.

Сай склав долоні в уявний бінокль, вдивляючись у воду. Ісла встигла впіймати обідок із котячими вушками, перш ніж його здуло б із голови.

— Я теж нічого не бачу.

— Капітан каже, що треба видивлятися плавник, бризки або щось, що здається гігантською скелею, яка пливе морем, — пояснила міс Лавлейс, приєднавшись до дітей на палубі.

Марлі, відсунувши захисну пов'язку на край скельця, уважно оглянула поверхню води. Дівчинці кортіло побачити кита!

Міс Лавлейс торкнулася її плеча.

— Я обіцяла твоїй мамі, що не дозволятиму тобі знімати оклюдер, — сказала вона.

Марлі зітхнула.

— Знаю, — буркнула вона, повертаючи його на місце. Дівчинка обіцяла мамі те саме.

Це вперше Марлі подорожувала так далеко від дому без родини. Та й Ісла із Саєм теж. Якщо замислитися, це так дивно: на початку літа вони були ледве знайомі, а тепер стали найкращими друзями! А все завдяки сусіду Марлі — містеру Самерлінгу. Ісла та Сай теж були з ним знайомі. На жаль, він помер на початку літа.

— Цікаво, чи містер Самерлінг бачив колись кита? — мовила Ісла.

— Не сумніваюсь, що бачив, — відгукнувся Сай.

— Він, певно, спостерігав багато того, чого ми не бачили, — сказала Марлі.

Містер Самерлінг подорожував світом у пошуках скарбів. Власне, так він і помер. Марлі ковтнула, коли усвідомила: те, що сталося з містером Самерлінгом, мабуть, трапилося десь тут.

Він досліджував північно-західні острови Тихого океану, коли налетів шторм. Берегова охорона знайшла його перевернутий човен, але самого містера Самерлінга ніде не було.

УДК 82-93
Б28

Серія «Шукачі скарбів».

Оригінальна назва: SUMMER ISLAND

Це видання опубліковано за погодженням з Penguin Workshop,
дочірнім підприємством Penguin Young Readers Group,
підрозділом Penguin Random House LLC.

Усі права застережено, зокрема право на
відтворення повністю або частинами в будь-якому вигляді.

Батлер Дорі Гілместад

Б28 Шукачі скарбів. Острів Літо. Книга 3 / Дорі Гіл-
местад Батлер. Іл.: Тім Бадген; пер. з англ. І. В. Біло-
дід. — Харків: Вид-во «Ранок», 2024. — 128 с. —
(Серія «Шукачі скарбів»).

ISBN 978-617-09-8460-9

Під час останніх пошуків скарбу в домі містера Самерлінга друзі знаходять лист і квитки на далекий острів Літо. Марлі, Ісла, Сай і адвокатка Лавлейс збирають речі та вирушають у захопливу подорож. Опинившись на причалі острова Літо, друзі отримують першу загадку від капітана човна з обмеженим у часі на пошуки. Чи вистинуть діти знайти бажаний скарб до відлітання? Адже загадки цього разу набагато складніші, а незнайома місцевість — небезпечна!

УДК 82-93

Стежте за китами! — крикнув капітан
Джо з рубки човна. — Можливо, вам
пощастить побачити одного.

— Справді?! — вигукнула Марлі Дівер.
І разом із друзями — Іслою Томсон і Саєм
Гуптою — кинулася до борту. З води, наче
гігантські черепахи, зусібіч височіли вкриті віч-
нозеленою рослинністю острови. Вітер тріпав
їхнє волосся.

Марлі примружилась, але перед очима од-
наково все розпливалося. Одне око в неї бачило
як слід, але вона затуляла його, щоб натрену-
вати друге, яке працювало погано. Вона дуже

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-8460-9

Text copyright © 2021 by Dori Hillestad Butler.

Illustrations copyright © 2021 by Penguin
Random House LLC.

© Білодід І. В., переклад, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024